

passer paa, at Staten ikke kommer i saa stærkt Betyrk, som der er Udsigt til, med de overordentlig store Udgifter, vi har paataget os og er i Færd med at paatage os. Finansministeren har gentagne Gange advaret mod den Tanke, at man uden videre siger ja til alle mulige Udgifter. Jeg tror, at vi alle har Grund til at tage os den Advarsel noget til Hjerte; jeg synes just ikke, at vi hidtil i Praksis har taget meget Hensyn til den.

Finansministeren (Brandes): Jeg tror ikke, jeg ser lysere paa de finansielle Forhold end det ærede Medlem. Jeg ser godt, hvor vanskeligt det hele ligger; men jeg holder mig til de Muligheder, der er, for, at Udgiften og Indtægten kan falde sammen. Det er der maaske ikke for indeværende Finansaar, det har jeg ogsaa sagt. Hvad næste Finansaar angaar, er det vanskeligt at spaa. Det ærede Medlem indrømmer, at naar man har 300 Millioner at løbe paa, er det dog en ganske forsvarlig Post. Naar det ærede Medlem deroverfor siger: ja, men paa Finanslovsforlaget er der ikke regnet med de virkelige Priser, der er regnet med de tidligere Priser paa Kul og andre Materialer, Priser, som ikke mere passer, vil jeg sige, at jeg tror saamænd ikke, det er det, der vil gøre det største Udslag, naar vi skal gøre Balancen op, men derimod saadanne Udgifter, som møder f. Eks. gennem Løntillæg, Dyrtidstillæg til Tjenestemænd. Det er mange, mange Millioner; det er, som alle ærede Medlemmer vil vide, op imod 70 Mill. Kr., vi har bevilget dertil, og man kan være ret sikker paa, at en saadan Udgift møder i en eller anden Form — hvilken behøver vi ikke nu at diskutere.

Jeg maa efter den Foranledning, der atter er givet, gøre nogle Tilføjelser til mine Bemærkninger angaaende den vestindiske Overdragelsessum. Jeg har virkelig høvdet, som det ærede Medlem ganske rigtig siger, at jeg var udenfor enhver Overenskomst om denne Sums Henlæggelse som særlig Fond i Kassebeholdningen. Der er nemlig ikke sluttet nogen Overenskomst; det maa jeg paa det bestemteste hævde. Der blev gjort Indstilling fra et Udvalg, det vil sige ikke fra hele Udvalget, men fra et Flertal, om Muligheden af at henlægge denne Sum som særlig Fond. Jeg sagde øjeblikkelig, at jeg ikke vilde være med dertil, og at jeg ikke ansaa det for rigtig at oprette en saadan Fond; og jeg gjorde det heller ikke. Jeg føjede mig ikke efter den Ind-

stilling, og der er ingen, der bagefter er gaaet i Rette med mig derfor. Jeg indtog Pengene i Kassebeholdningen, og der ligger de som en Del af den, uden at man — undtagen paa Grund af selve Anbringelsen, men det har i og for sig ikke noget at sige — kan paapege, at der i Kassebeholdningen er en særlig Fond. Hvis disse Penge ikke laa i fremmed Valuta, men i dansk Mønt, hvad meget vel kunde være Tilfældet og vil blive Tilfældet, kunde ingen skelne de vestindiske Millioner fra andre Millioner indenfor Kassebeholdningen.

Derfor kan der paa ingen Maade tales om denne Sum som om en Reservefond, som om en særlig Del af vor Kassebeholdning, og jeg er fuldkommen berettiget som Finansminister til, hvert Øjeblik jeg anser det for fornødent, at anvende disse Penge. Det maa jeg hævde, ikke af anden Grund, end fordi det under Polemiken, som er ført ogsaa i Anledning af den politiske Krise, vi har gennemlevet, er blevet sagt, at der er lagt særlig Beslag paa denne Sum, og at Finansministeren ikke turde røre den. Jeg har som Finansminister fuldkommen Ret til at røre den, naar jeg vil. Ellers maatte der være foretaget ved Lov en saadan Spærring overfor disse Penge, at Finansministeren ikke kunde røre dem, saaledes som det var Tilfældet med Reservefonden ved Krigens Udbrud. Men da skete det, som det ærede Medlem fra Ringkøbing hentydede til, at Reservefonden blev inddraget i Kassebeholdningen, og fra dette Øjeblik kunde jeg anvende hele Reservefonden som Kassebeholdning, hvis jeg vilde. At jeg ikke har kunnet gøre det, er ikke min Skyld, det er Reservefondens Skyld, fordi den er anbragt paa uafhængelig Maade. Men det er en gammel Skade, som ogsaa det ærede Medlem sagde. Jeg har tidligere været med til at pege paa, at den maa man bøde paa, og i hvilken Udstrækning kan man bøde paa den?

Det ærede Medlem tænkte sig, at man skulde anvende alle de nuværende 100 Mill. Kr. til Reservefond — med Renten kan jeg sige 100 Millioner, jeg tager Renten af de vestindiske Penge med. Jeg maa sige, at det er efter min Mening en alt for stor Reservefond at henlægge. Jeg har ikke tænkt mig at komme højere end til 60 Mill. Kr. Før Krigen var det 17 Mill. Kr., der laa i Reservefonden. Nu gælder det om at finde Anbringelse for 60 Mill. Kr. paa en saadan Maade, at de virkelig er for Haanden, naar man skal bruge dem.